

Prædiken til Søndag seksagesima

Mark. 4, 26-32

Der er en nyskrevet bøn der lyder:

Gud, min far
Arbejdspres og boliglån
Delebørn og deadline
Evaluering og involvering
Kender du de ord?
Eller kender du kun ord
Som mark og eng
Korn og høst
Synd og nåde?
Lad mig ane at du vil mit liv

Det er en meget tidstypisk bøn. Er der en lille anklage i den? Skal trykket på sidste linje mon være: Lad mig ane, at du vil *mit* liv. Altså at du også kerer dig om det moderne liv, jeg lever, med de problemer jeg står i til halsen: Arbejdspres, boliglån, dele-børn osv. – ved du, hvad det er, følger du overhovedet ”med tiden”?

Bønnen kunne måske også give anledning til lidt selvransagelse. Er det mon snarere os, der ligger *under* for tiden? Skulle vi engang imellem gå i rette med os selv og det, vi beder om? For vil vi overhovedet et sådant liv, som vi her beder om *hjælp* til at få til at fungere? Et liv, som er fyldt op af det, vi hele

tiden skal nå. Evaluering og involvering. Arbejdspres og deadline. Er det det, vi vil? Så vi lige klarer den, undgår at gå ned med stress?

Er det det, vi vil?

Skulle denne nutidige bøn i virkeligheden, snarere have lydt: ”Gud, lær mig at standse op, giv mig evnen til at holde fri, få arbejdet ud af kroppen også efter en endt arbejdsdag, blot være sammen med mennesker uden at skulle nå noget bestemt?”

Er det snarere det, jeg længes efter? At jeg tager mig tid i livet, mærker verden, bliver bedre til at registrere, at jeg er til, fornemme vinden og regnen, får øje på krokus og vintergækker netop nu – og ikke bare farer forbi i mit hastværk?

Når sygeplejersker eller pårørende spørger den døende på et hospice, hvad han eller hun husker tilbage på som det glædeligste, det vigtigste, så er det meget sjældent – for ikke at sige aldrig - at det var overarbejdstimerne eller den tætpakkede kalender som var det, der betød noget for alvor.

Der er en, der har sagt, at vi lever i søvnløshedens århundrede. Vi er ”always on”, som det hedder på rigtigt godt dansk! Hele tiden, hele døgnnet, på nettet. Dag og

nat er ophævet, businesshour og online, døgnnet rundt. Det er hele tiden os, der fylder på.

Konfirmander sover knap nok om natten! Hvornår kan det moderne menneske egentlig tillade sig at kede sig? Slappe af, gøre ingenting? Er det efterhånden det, vi ikke kan?

For nogen tid siden var der i radioen et par udsendelser om kedsomhed. Påstanden i udsendelserne var, at vi er blevet dårlige til at kede os – og det var ikke nogen plusnyhed.

Den menneskelige hjerne har nemlig godt af at kede sig, at foretage sig ingenting, det giver plads til, at tanker og iagttagelser ganske af sig selv kan indfinde sig.

Evner vi, kan vi overhovedet – eller har vi modet til!! - at sætte os på en bænk i bybilledet og bare se på, hvad der sker? I stedet for at være i bevægelse. Bare sidde der ½ time? Fransk*mænd* er gode til hver dag at bruge de åbne pladser i deres byer. Mænd, unge som gamle, tager en timeout med hvem der nu tilfældigt kommer forbi og har lyst - og så kaster man med kugler, det såkaldte petanque.

Hvem forhindrer os i at gøre det samme? Vejret, måske? Vi har endda markedspladser eller andre pladser i centrum af byerne. Sædelighederne i dag er et lærestykke. De fortæller om det modsatte af menneskelig foretagsomhed, det modsatte af vores arbejdt-til-vi-segner-kultur.

”Mig er givet al magt i himlen og på jorden” – hørte vi sagt ved barkedåben. Den magt er på færde hele tiden. Uden den almagt var intet til af det, som er! Mere indviklet er det

med den almægtige Gud ikke. Med mindre altså man stiller indviklede spørgsmål!

Vi glemmer det med, at vi lever af Guds nåde og i Hans virkelighed. Hver dag og nat. Vi bilder os ind, at vi kan selv. Og at vi skal alting selv, fylde på hele tiden. Men de store spørgsmål kan vi altså ikke selv. Udgrunde livet selv. Og døden. Pludselig død. At vi pludselig er væk fra denne verden og ikke kommer tilbage. Håbet for os vore døde. For os selv. Vore nærmeste. Den meningsløse vold og ødelæggelse, enhver kan blive ved. Magtesløshed indfinder sig.

Her møder Guds Ord os som et Ord til trøst, til livsmod, for han benyttede sig af sin almagt til at gøre sig svag som et menneske, som du og jeg, for at vi skulle kende Hans ord om Guds kærlighed, der er stærkere end døden. Det er jo det, som er påskens budskab til os alle.

Her får lignelsen om frøet, der først skal i jorden for at kunne blomstre op, sin mening, sin betydning. Et udsagn om Guds almagt. At Gud har al magt i himlen og på jorden, at intet kan forhindre Ham i at nyskabe, hvor og når Han vil – også når vi lægges i jorden, også når døden har gjort sit.

Det handler om Gudsriget. At denne verden ikke er overladt til sig selv. Men at Han har et mål, en historie med den, med hver af os. Sådan som Han viste sig, da Han knyttede os til sig i dåben – for tid og evighed.

Selv fører Han den historie igennem, Gudsriget.

Skal vi da intet gøre? Jo. Vi skal blive ved at forkynde evangeliet, Ordet om dén Guds kærlighed og troskab, som Han fortalte om. Vi kan sprede sædekornet, i ord og gernin-

ger - så skal Han nok tage sig af resten, af væksten.

I et nummer af *Ribe Stiftnyt* skrev daværende biskop Elisabeth Dons Christensen for nogle år siden en artikel som bar overskriften: ”Guds historie ophører ikke”. I artiklen tager hun afsæt i en bog om 1800-tallets driftige landbosamfund med højskoler, andelsmejerier, folkelige vækkelser osv. – den historie, der er væk nu.

Hun peger på et nyt initiativ, som har spirer frem her i stiftet, nemlig oprettelsen af Tværkulturelt Center i Esbjerg. Sådan som man også har det i andre større byer i Danmark. Centrene formål er, at folkekirkenigheder er med til at tage imod nydanskere, hjælper dem til rette i samfundet osv. Sandelig et oplagt og relevant arbejde, som også den danske folkekirke har et medansvar for skal lykkes i den flerkulturelle virkelighed, vi lever i i dag.

Det er en relativ ny virkelighed, vi skal følge til dørs. Om 100 år, når vi er døde og borte, skal andre historier leves. Men det kristne budskab siger, at det alt sammen er historier, der er sammenvævet med Guds altomfattende historie med denne verden, med os.

Guds historie med verden, med os mennesker ophører ikke – så længe Gud vil. Og Han fører den selv igennem, hvor og når Han vil. Det er den påstand, som kirken, den kristne menighed får lov at hvile i.

Lignelsen om frøet, der lægges i jorden og vokser til et helt træ, uden at vi gør et gran dertil, er et billede på, at Gud har al magten til at føre denne, sin historie, med os og med verden, igennem.

I en nyskreven bøn – som i hvert fald siger

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

mig mere end den første, jeg indledte med –
hedder det:

Lad mig roligt acceptere den erfaring
at jeg ikke er verdens centrum
men en blandt mange, et af de mange hvede-
korn
som skal falde i jorden og dø.
Kun du ved hvornår det er tid til at høste.
Lad så min opgave være fuldbyrdet –

Guds riges komme er Guds eget ansvar. Ikke
vores. Hans er al magten. Her kan vi kun
sidde på en bænk en sommerdag under træ-
ets skygge og vente. Hvem ved – måske ind-
finder fuglene sig og bygger rede. Bag al
naturlig virkelyst: Gud har det sidste ord om
dit og mit liv.

Så, Gud, giv os evne til at gøre det, vi skal,
så vi i dette liv bliver dine medarbejdere i
stedet for modarbejdere –

Og giv os evne til at vente: - for 'kun ved at
vente, kun ved at vente, henter vi vor som-
mer ind'.

Amen

Sten Haarløv
Løgumkloster

Salmer:
10, 388, 557, 154, 6